

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137200254128/facsimile.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

thi jeg vidste, at *Henrik* kunde jeg ikke gøre; jeg var nemlig Tragiker dengang som nu.

Jerndorff rakte mig sin bløde, varme Haand:

— Saa ses vi i Dag fjorten Dage paa samme Tid?

— Ja Tak ...

Skulde Du ikke sige til ham, at *Henrik* kan Du ikke spille? tænkte jeg — Maaske enhver anden Rolle; blot ikke *Henrik*.

Men jeg sagde intet og gik.

— —

Jeg bestemte mig for *Henrik* i *Den politiske Kandestøber*. Uvist af hvad Grund.

14 Dage efter stod jeg igen i Jerndorffs Arbejdsværelse.

Atter betragtede jeg Møblerne og Billederne. Atter lød der Latter og munter Tale fra Nabostuen. Atter tænkte jeg paa at stikke af. Og atter viste Jerndorff sit smilende Ansigt:

— *Henrik* i „Den politiske Kandestøber“, sagde jeg.

Jerndorff tog et Bind *Holberg* ud af Reolen og læste Slutningen af *Antonius'* Indledningsreplik. Han maatte uvilkaarlig smile; thi den passede saa udmærket:

— Ei! Corasi, *Antonius!* Jeg veed, du har jo intet Ondt gjort. Jeg kan jo ikke faae meer end Nei. (Banke paa.)

Han bankede paa Skrivebordet.

Henrik

ædende paa et Smørrebrød

Servitør, Mester *Antoni!* Hvem vil I tale med?

Allerede Anslaget var falsk, og jeg saa Jerndorff ryste stille paa Hovedet. Dette betog mig aldeles Modet. Jeg blev falskere og falskere.

Midt i *Henriks* lange Replik i Slutningen af Scenen, lagde Jerndorff blidt en Haand paa min Arm:

— Det gaar ikke, kære Hr. *Wied* ... sagde han.

— Nej ... mumlede jeg.

— Naa De er selv af samme Opfattelse? udbrød han lettet.

— Ja ...